

Hvis nu Afstemningen i disse sprog-blandede Distrikter skulde give et afgørende, et overvældende stort Flertal til den ene eller den anden Side, vilde Afgørelsen formentlig ikke være tvivlsom. Men ganske anderledes stiller det sig, hvis der i dette Omraade kommunevis bliver vekslende Flertal og Mindretal, lidt mere til den ene Side her — hist lidt mere til den anden Side. Og meget taler for, at det just er en saadan Situation, som vil komme til at foreligge. Det synes da ogsaa at være en saadan Mulighed, som har foresvævet den højtærede Statsminister under Udviklingen af Regeringens Politik. Ganske særlig har Statsministeren beskæftiget sig med Flensborg og herom udtalt følgende: „Hvis nu Flensborg frivilligt slutter sig til os, vil vi hilse dette med dyb Glæde, idet vi da har Lov til at gaa ud fra, at Flensborg atter ønsker at blive en dansk By, medens det modsatte vilde være Tilfældet, hvis Byens Flertal havde erklæret sig for vedblivende Tilslutning til Tyskland.“ Det synes heraf at fremgaa, at Statsministeren betragter Sagen som principielt afgjort for Flensborgs Vedkommende alene ved en simpel Majoritetsbeslutning. Hvis altsaa i Flensborg en lille Smule over Halvdelen stemmer for Tyskland, vil det efter Statsministerens Mening betyde, at en Genforening af Flensborg med Danmark vilde ske mod Borgernes Villie. Ja, Statsministeren betegner endogsaa denne Mulighed med Udtrykket „Anneksion af Flensborg“, „Flensborgs Inkorporering i Danmark mod Borgernes Villie“ og kalder det „en skæbnesvanger Beslutning.“ Det synes mig, at den højtærede Statsminister her ganske har forset sig paa en Situation, et Problem, som ganske vist ofte melder sig i Livet, og som maaske ganske særlig kan siges at bestemme den højtærede Statsministers personlige Stilling, nemlig det, der foregaaer f. Eks. ved Rigsdagsvalg. Naar Vælgerne i en Kreds har givet den ene Kandidat een Stemme over Halvdelen, saa er han valgt; Minoriteten, der maaske har 49 pCt. af Stemmerne, maa trøste sig paa anden Maade. Men et saadant Mandat er dog kun givet paa Aaremaal, paa kort Tid. Hvis Minoriteten ikke ad andre Veje bliver repræsenteret, kan den i alt Fald haabe paa, at det næste Gang er dens Tur, og saaledes er der i hvert Fald Mulighed for, at Retfærdigheden sejrer og i Tidens Løb flytter Indflydelsen over til Minoriteten. Men den Afgørelse, som skal træffes ved en Afstemning i Sønderjylland, er jo en Afgø-

relse, der efter sin Natur er bestemt til at dække al overskuelig Fremtid. Derfor kan man ikke identificere den simple Majoritet af Vælgerne med Borgernes Villie. Hvis saaledes Resultatet skulde blive en Majoritet for Danmark, medens en endnu betydelig Minoritet stemte for Tyskland, vil jo dog en Genforening med Danmark ske mod hele denne Minoritets Villie, mod Villien hos en stor Del af Borgerne. Hvorfor skulde det derfor være en uberettiget „Anneksion“, om der for Tyskland faldt 51 pCt. Stemmer og Landet kom til Danmark, men en berettiget Genforening, hvis kun 49 pCt. stemte for Tyskland?

De allierede og associerede Magters Repræsentanter paa Fredskongressen har naturligvis klart forstaaet dette Problem og derfor formet Fredstraktaten paa en Maade, som tydelig viser, at saa simpelt er det ikke. Afgørelsen kan for det første ikke træffes efter et enkelt Moment, og derfor har Fredstraktaten henvist til andre afgørende Faktorer, nemlig til geografiske og økonomiske Betingelser. Men naar § 110 desuden allerede i Omtalen af Afstemningen gaar ud fra, at denne maa være et Grundlag, altsaa ikke i sig selv en Afgørelse, har den rigtigt forstaaet og forklaret Problemet.

Lad os tage Tilfældet Flensborg. Som Statsministeren rigtigt har udtalt, var det store Flertal af Flensborgs Befolkning tysktalende før 1864, og ikke desto mindre maatte Flensborg absolut betegnes som en dansk By. I 1867 stemte Flertallet i Flensborg dansk, og i 1881 gav Flensborg 1000 Stemmers Overtal til den danske Rigsdagsmand Gustav Johannsen. Senere er et stort tysk Element kommet til ved Indvandring Syd fra, og denne Indvandring karakteriseres bedst ved følgende Tal: Ved den sidste Tælling før Krigen, i 1913, udgjorde Byens Befolkning 65 200 Personer. Deraf var over 2 000 Embedsmænd og Funktionærer, medens den preussiske Garnison talte ca. 1 200, og samtidig var der i Møvig stationeret 3 500 Marinesoldater. Alle disse sammen med Embedsmændenes Hustruer og Børn svarede til 11—12 000 Tyskere, af hvilke en ikke ringe Del er draget eller vil drage Syd paa igen, hvis Flensborg kommer til Danmark. Hvis Afgørelsen af Flensborgs Skæbne skal bero paa dette Elements Afstemning, maa en saadan Afstemning dog betegnes som i høj Grad unaturlig.

Men ikke nok dermed: Ved Forhandlingerne i Paris mellem Kommissionen og de danske Rigsdags-delegerede stilledes der